

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobkyně: **A. T.**,
státní příslušnice X,
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 10. 2019, č. j. CPR-12558-8/ČJ-2018-930310-V235, o s. v.,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou K. s. v P. dne 30. 10. 2019, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí P. Č. r., K. ř. p. S. k., o. c. p., o. p. k., p. a e. (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24. 3. 2018, č. j. KRPS-370457-36/ČJ-2017-010023-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobkyni s. v. podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území Č. r. a o změně některých zákonů, ve znění účinném od 15. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit v. na ú. č. s. E. u., v délce X m. od okamžiku, kdy p. o. k p. na ú. Č. r., přičemž doba k v. byla určena v délce X d. od právní moci rozhodnutí. Současně správní orgán I. stupně konstatoval, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující v. ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná po rekapitulaci dosavadního průběhu správního řízení a odvolacích námitek uvedla, že správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť se v řízení dostatečným způsobem prokázalo, že žalobkyně v Č. r. v. p., ačkoli nedisponovala žádným p. k z. na ú. Č. r. Spisový materiál obsahoval dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí a žalobkyni byla v řízení poskytnuta veškerá potřebná součinnost k uplatnění jejích práv. Doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit v. na ú. č. s. E. u., byla stanovena v zákonném rozmezí a odpovídá okolnostem daného případu. V řízení nevyšly najevo žádné konkrétní překážky s v. spojené, důsledek rozhodnutí nebude nepřiměřený z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně.
3. Žalobkyně v podané žalobě předně namítá, že se nedopustila v. n. z., neboť na území Č. r. byla v. na p. c. svým p. z. K tomu odkázala na smluvní dokumentaci, která je obsahem správního spisu, přičemž s přihlédnutím k ní byl v. p. žalobkyně na území Č. r. v souladu se zákonem. V době p. k. c. p. byla žalobkyně subjektivně přesvědčena o tom, že na území Č. r. může p. a p. l.
4. Žalobkyně přitom nesouhlasí ani se závěry závazného stanoviska m. v. Č. r. ze dne X, č. j. MV-97077-2/OAM-2019, jelikož na U. i nadále probíhá dlouhodobý v. o. (v.) k., který nepolevuje na intenzitě, přičemž mezi m. jsou p. v. j. i c. o. Je tak zcela jisté, že se v rámci celé U. vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo.
5. Dále žalobkyně (toliko obecně) namítá, že správní orgány v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a neopatřily si dostatečné podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu. Správní orgány nadto porušily též ustanovení § 2 odst. 1, odst. 3 a odst. 4 správního řádu. S ohledem na shora uvedené proto nebyly splněny zákonné podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě pro stručnost odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a spisový materiál. Uvedla, že má za to, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou, a neshledala tak ve svém postupu pochybení. Navrhuje proto zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů,

jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal. Soud rozhodl bez jednání, neboť s takovým postupem účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne X byla žalobkyně v. d. p. z. při p. k. v o. H. v u. D. X v objektu o. s. M. a.s., IČO X (dále jen „M.“), neboť se sice prokázala u. c. d. a p. p. k p. (d. v. t. X, ú. p. X) s platností od X do X, avšak nepředložila p. k z. ani žádný jiný doklad, který by ji o. k v. z. na ú. Č. r. S žalobkyní bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci s. v. a byla v. za přítomnosti tlumočníka.
9. Žalobkyně při v. uvedla, že na území Č. r. přicestovala dne X přímo z U. (přes P.) za ú. p., kterou si d. již na U. (a poté v P. se z. k. V.). P. d. p. k p. si vyřídila částečně přes (jiného) p., který jí zajistil p. na p. v P. Žalobkyně vypověděla, že ví, že na jeho základě může p. na území E. u. jako turistka a p. jen v P. V P. nikdy nebyla a nikdy tam n., pouze jím projížděla. Ví, že v Č. r. n. p. b. p. z Ú. p. Č. r., nicméně jí bylo řečeno od k. V., že jí potřebná p. budou v. Do Č. r. přijela p. z v. v., nebyla za p. nikým v. Nemá p. k p. vydané v Č. r., p. z Ú. p. Č. r. ani jiné z E. u. U s. M. má nějaké dokumenty, (zřejmě) p. s. a také s. uzavřenou s V., ale u sebe je neměla.
10. Po příjezdu do Č. r. se ubytovala na u. v H. nedaleko s. M., kde dne X nastoupila do z. Tuto p. jí našel a nabídl k. V. (z. p. v Č. r.), na kterého měla kontakt přes svého p. Právě V. jí p. domluvil a řekl jí, co bude d. P. pro s. M. jako d. při k. a b. s. pro v., a to p. d. v t. (někdy také v s.) vždy od X do X hod s p. p. na o. P. d. byla evidována přes č. k., které byly na v. Na tomto místě p. od X do X (kdy byla k. h. c. p.) s úmyslem p. zde další p. Za p. měla slíbenou o. X Kč za X h. p. a měla jí být v. V., do té doby obdržela X Kč jako z. a dále X Kč. P. p. a o. dostala od s. p. M., p. jí zadávala a k. m. na s. (Č.).
11. Žalobkyně uvedla, že si je vědoma, že n. p. na ú. Č. r. a h. jí s. v. z území E. u. Plánovala se vrátit zpět na U., kdykoli může odcestovat a žít v místě (rodného) bydliště, bydlí s r. v rodinném domě. Probíhající k. na U. by ji neohrozil, neboť žije úplně v jiné části U. (v Ch. o.). Není jí známa ani jiná překážka, která by bránila jejímu v.
12. Součástí spisu jsou dále f. žalobkyně přítomné na p.; r. s. o dílo č. X a s. o n. prostoru s. k p. č. X uzavřené mezi o. s. M. a D., IČO X (dále jen „D.“), ze dne X; r. s. o d. č. X a s. o n. p. s. k p. č. X uzavřené mezi M. a D., IČO X (dále jen „D.“) ze dne X; c. p. ke s. c. na období od X do X; informace o n. do z. – v. k p. ú. vyplývajících z uzavřené s. ze dne X; s. o dílo uzavřená mezi D. a Ch. s.r.o., IČO X, ze dne X; s. o d. uzavřená mezi D. a T. s.r.o., IČO X (dále jen „T.“), ze dne X; listina označená jako U. nr X uzavřená mezi V. V. M. (dále jen „V. M.“) a T. ze dne X. Nadto jsou součástí spisu sdělení Ú. p. Č. r. ze dne X, sdělení D. ze dne X, sdělení D. ze dne X a závazné stanovisko M. v. k možnosti v. žalobkyně na U. ze dne X. Správní orgán I. stupně vyrozuměním ze dne X vyzval žalobkyni k seznámení s podklady a poučil ji o možnosti vyjádřit se k nim, přičemž tohoto svého práva žalobkyně využila.
13. Následně správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 odůvodnění tohoto rozsudku. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně včas odvolání. Žalovaná v odvolacím řízení doplnila správní spis o závazné stanovisko m. v. ze dne X včetně podkladů pro jeho vydání. Žalovaná v té návaznosti poučila žalobkyni o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o

možnosti vyjádřit se k nim. Žalovaná pak vydala napadené rozhodnutí, jehož obsah soud krátce shrnul v bodě 2 odůvodnění tohoto rozsudku.

Posouzení žaloby soudem

14. Soud předně konstatuje, že obecná tvrzení žalobkyně, že byla v řízení porušena ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, nepovažuje za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobkyně např. obecně namítala (parafrázovala), že správní orgány nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále, že si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Žalobkyně tak sice velmi obecně naznačila možný nedostatek napadeného rozhodnutí, ovšem konkrétně nečinila sporným žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí (kromě již výše zmíněného stanoviska o možnosti vycestovat do země původu) a zároveň nepředložila ani podklady jiné (žalobkyně kupříkladu netvrdila, natož aby prokazovala, že by žalovaná odůvodnila své rozhodnutí na základě mylných nebo nepravdivých informací). Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu N. s. s. ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobkyně nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobkyně uvedla konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto samostatně nezabýval.
15. Žalobkyně zejména namítá, že se n. v. n. z., neboť na území Č. r. byla prokazatelně v. na p. c. svým z., a to p. p. s. V. M., přičemž za tuto svoji č. byla nadto v. v p. z. Ve správním spisu se totiž nachází (mimo jiné) p. ke s. c. na období od X do X, splněná informační povinnost vůči Ú. p. podle § 98 písm. k) zákona o z. ze dne X, U. uzavřená mezi z. žalobkyně V. M. a T. ze dne X, s. mezi T. a D. ze dne X a rovněž s. ze stejného dne uzavřená mezi D. a M. V. p. žalobkyně na území Č. r. tak byl s ohledem na výše uvedenou smluvní dokumentaci v souladu se zákonem a nejednalo se o v. n. p. V době p. k. c. p. byla proto žalobkyně subjektivně přesvědčena o tom, že na území Č. r. může p. a p. zcela l.
16. Soud nejprve uvádí, že mezi ú. není sporu, že žalobkyně na území Č. r. v. p., a že žalobkyně neměla p. p., z. či m. k. [§ 89 odst. 1 a 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném od 15. 8. 2017 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“)].

17. Argumentací žalobkyně co do otázky v. s. p. U., kterým bylo uděleno p. v., nikoli však p. k v. p. na území Č. r., p. z. k v. p. do Č. r., aniž by kdy pro p. z. p., se již zabýval N. s. s. v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, ve kterém dospěl pomocí výkladu zákona o zaměstnanosti a rovněž s ohledem na právo E. u. k závěru, že „[v]ýjimka z obecné povinnosti cizince mít k z. na území Č. r. p. k z., z. k. nebo m. k., zakotvená v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, se vztahuje jak na dočasné v. p. za účelem provedení z. jejich z., tak i na v. p. spočívající v p. p. s. To však pouze za podmínky, že v. p. provozují svou hlavní č. v č. s., v němž má z. s., a neusilují tak o začlenění na č. p. t.“
18. V posuzovaném případě ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně přicestovala dne X přímo do Č. r., a to za ú. p., kterou si d. již na U. a poté konkrétněji s k. V. v P. Sama žalobkyně při v. uvedla, že do Č. r. přijela p. z v. v. a nebyla za p. nikým v. V P. nikdy nebyla ani tam nikdy n. (zejména pak ne pro p. z. a na území P. r.). P. pouze projížděla. Žalobkyně tak hlavní p. č. n. ve státě sídla svého (později tvrzeného formálního) z. V. M. Žalobkyně dokonce vypověděla, v rozporu se svým následným tvrzením v žalobě o subjektivním přesvědčení, že věděla, že na základě jí vydaného p. p. k p. mohla jako turistka pobývat na území E. u. a p. toliko v P. r. Žalobkyně si byla vědoma i toho, že v Č. r. e nesmí p. bez p. z. Ú. p. Č. r., nicméně důvěřovala k. V., že jí potřebná p. budou v.
19. S přihlédnutím ke skutkovým zjištěním správního orgánu I. stupně tak argumentace žalobkyně v žalobě neobstojí. Soud shrnuje, že již ode dne X do X (kdy byla k.) žalobkyně p. na základě d. pro č. o. s. M., kde k. a b. s. pro v. O. za p. jí byla v. k. V. v č. m., a nikoli v p., jak uvedla v žalobě. P. p., o. a č. dostala od s. M., měla zde určenou pravidelnou p. d., p. jí z. a k. m. z Č. r. Uvedené z. žalobkyně v. b. p. k z., což bylo doloženo sdělením Ú. p. Č. r. ze dne X, ačkoliv p. p. bylo podmínkou k v. z., neboť se v řízení nezjistilo, že by žalobkyně spadala pod některou z výjimek stanovenou § 98 a § 98a zákona o zaměstnanosti.
20. Na posuzovanou situaci nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání p. p. podle ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, na které žalobkyně odkazovala [přitom splnění informační povinnosti podle § 87 zákona o zaměstnanosti nenahrazuje p. k z. a naopak nasvědčuje tomu, že se žalobkyně (či spíše ten, kdo jí zaměstnání zprostředkoval) pokoušela dosáhnout aplikace § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, ač to odporuje jeho smyslu a účelu]. O. k v. p. č. na území Č. r. by žalobkyně nepotřebovala pouze v případě, pokud by v. svou h. č. v č. s., v němž má její z. s. Z ničeho však nevyplývá, že by v P. jakoukoliv p. č. v rámci p. p. v. (sama žalobkyně při v. tvrdila opak), a proto je zcela v souladu s výše citovaným judikátem závěr o n. v. závislé p. žalobkyně na území Č. r. Přesvědčivě a dostatečným způsobem se s tímto žalobním bodem jakožto odvolací námitkou vypořádala žalovaná na str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí, na které soud pro úplnost také odkazuje.
21. Žalobkyně dále nesouhlasí se závěry závazného stanoviska m. v. Č. r. ze dne X, č. j. MV-97077-2/OAM-2019, k možnosti v. žalobkyně na U. Podle žalobkyně na U. i nadále probíhá dlouhodobý v. o. (v.) k., který nepolevuje na intenzitě, přičemž mezi m. jsou p. v. j. i c. Žalobkyně v té souvislosti uvádí, že z Informací OAMP vyplývá, že situace na v. U. je neustále napjatá a i. se soustřeďují v D. a L. o. Převážně na tomto území se rebelové samozvaných republik dopouštějí činů kvalifikovaných jako v. z. včetně m. nebo m. p. Je tak zcela jisté, že se v rámci celé U. vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo.

22. Pokud jde o žalobní bod brojící proti závěru závazných stanovisek o neexistenci překážky pro v. žalobkyně na U., ani tomu soud nemůže přisvědčit. Správní orgán I. stupně rozhodl o neexistenci překážek v. na základě závazného stanoviska M. v., v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání m. v. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že v. žalobkyně do země původu je možné. M. v. i m. v. se přitom podrobně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu. Závazné stanovisko m. v. vychází ze zprávy o zemi původu, a to Informace OAMP – U. – Situace v zemi ze dne X, která je součástí správního spisu. Z této vyplývá, že zhoršená bezpečnostní situace na území U. panuje pouze v okolí tzv. l. d. (v D. a L. o.), ve zbytku země je situace stabilní. K. na v. U. lze označit za zakonzervovaný a dlouhodobě neměnný. Ze závazného stanoviska m. v. dále vyplývá, že s odkazem na usnesení N. s. s. ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, nelze situaci na U. klasifikovat jako t. k., přitom Ch. o., kde žalobkyně naposledy ve v. žila, je plně pod k. c. u. v. a všední život tam probíhá v mezích normálu.
23. Za této situace bylo povinností žalobkyně prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že ona osobně by pravděpodobně byla v. s. n. Žalobkyně však ve správním ani soudním řízení netvrdila ani neprokázala, že by před odjezdem ze země původu utrpěla v důsledku situace v zemi v. ú. nebo byla takovou ú. o. Žalobkyně ani neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval r., že by se tak mohlo stát v budoucnu. Naopak při v. výslovně vyloučila, že by jí při návratu na U. cokoli h. M. i m. v. tedy správně dovodili, že žalobkyni n. v případě návratu do země původu v. ú., tedy že nejsou dány důvody bránící jejímu v. Žalobkyně žije v bezpečné části země, která je pod plnou k. u. v., jsou zde zajišťovány veřejné služby a činnost státních orgánů, od roku X zde nedocházelo k žádným bezpečnostním i. Žalobní námitka je proto nedůvodná.
24. Konečně k tvrzení žalobkyně, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, soud uvádí, že tato domněnka (dílčí žalobní bod) je velmi obecná a neobsahuje jediný argument, kterým by bylo tvrzení žalobkyně podpořeno. Soud tak toliko závěrem shrnuje, že podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí o s. v. splněny byly, a to z toho důvodu, že správní orgány řádně zjistily, že žalobkyně p. na území Č. r., aniž by k tomu disponovala řádným p. Tímto jednáním žalobkyně naplnila podmínky pro uložení s. v. podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Jelikož byly splněny předpoklady pro uložení s. v., byl správní orgán I. stupně zároveň povinen stanovit dobu pro v. podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a současně dobu, po kterou nelze umožnit žalobkyni v. na území č. s. E. u. (jak vyplývá i ze samotného vymezení pojmu s. v. podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. prosince 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně